

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν ψυχὴν ἡμῶν ἀπηρσιᾶς καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΕΤΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δρ. 40. Ἐξάμηνος δρ. 22. Τριμήνος δρ. 12.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γράσιμα διατιμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τριμήνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΤΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδηήτου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐδριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βασιλειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 31ος

Ἐν Ἀθήναις, 21 Ἰουνίου 1924

Ἔτος 46ον.—Ἀριθ. 30

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

[Μυθιστόρημα τοῦ Δοξαγοῦ DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

—Πῶς κάνουν λοιπόν;
—Νά, τοὺς μοιράζουν τὸ κρέας καὶ καθένας εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ τὸ φάῃ μόνος του. Δὲν τὰ καταφέρνουν ὡς κι' ἔτσι πολεμᾶν νὰ χορτάσουν μόνο μετ' ἑαυτοῦ.

—Καὶ γιατί δὲν κάνουν μαρμίτα σὰν καὶ μᾶς; ρώτησ' ἕνας ἱππέας.
—Φαίνεται πῶς δὲν τοὺς ἔρχεται σωστὸ νὰ κάνουν τὸ μαγεῖρα.

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ, οἱ Ἀγγλοὶ, ξένοι πρὸς τὴ συζήτηση, ἔτρωγαν μετ' ἐπιμέλειαν τὸ βραστὸ πού ὁ μάγειρας τοὺς εἶχε ξεχωρίσει ἀπ' τὸ κοινό. Ὑστερὰ κατὰδρόχον τὸ ρύζι καὶ τὰ ξερά πασέλια πούχε βάλει ὁ μάγειρας γιὰ γαρνιτούρα, κατέβασαν μονορούφι τὸν μυρωμένο καφέ πού τοὺς προσφέραν σὲ τενεκεδένιο φλυτζάνι καὶ τέλος, βλέποντας πῶς δὲν τοὺς ἔδιναν τίποτ' ἄλλο, σηκώθηκαν νὰ φύγουν.

—Ἐγώ, εἶπε ὁ λοχίας, πρόχωρῶντας πρὸς τὸ κανένα Δελισὺ, ἐγὼ ἔνταξ Μπράουν... Σύνταγμα Ἀόρντο Κάρτιγκαν.

—Ἐγώ, εἶπε ὁ ἄλλος, τῶν Χίλς... Σύνταγμα Κάμπελ.

Ὑστερ' ἀπ' τὴν παρουσίαν αὐτῆς, ὁ Δελισὺ θεώρησε καθήκον του νὰ παρουσιάσῃ καὶ τὸ Μπερτινὸ καὶ τὸ Μπροκάρ.

Εὐθὺς ὕστερ' ἀπ' αὐτό, οἱ ἑπικώτατοι Ἐγγλέζοι γύριζαν τὴν ῥάχη καὶ τράβηξαν γιὰ

τὸ λόχο τους. Τὴν ἴδια σχεδὸν στιγμὴν, τὸ παράγγελμα «ἱππεύσατε» τοῦ ὑπολοχαγοῦ Βωτράιν ἔκοψε στὴ μέση τ' ἀστεῖα καὶ τὰ εὐφροσύναια πού εἶχαν ἀρχίσῃ εἰς βάρος τῶν Ἀγγλῶν.

Ἡ ὥρα ἦταν πέντε.

Οἱ ἀρχηγοὶ τῶν συμμαχικῶν στρατευμάτων, στὸ πολεμικὸ συμβούλιο τῆς προτεραιᾶς, ἔλαβαν τὴν ἀπόφαση νὰ ξεκινήσουν οἱ φάλαγγες τῆς ἐπιθέσεως στὴς ἐπτάμιση. Μὰ τὸ σῶμα τοῦ Μποσκὲ ἀποφασίστηκε νὰ προπορευθῇ, ξεκινῶντας δυὸ ὥρες νωρύτερα.

Ὡστε ἡ ἴλη τοῦ Καρδινιὰκ θὰ ἦταν ἡ πρωτοπορεία τῆς πρωτοπορείας.

«Οἱ Γουόλφοι ἐσπερῶσαν, κύλησαν τὴς ῥόδας...» (Σελ. 234, γ')

Γιαυτὸ ἔπρεπε νὰ ξεκινήσῃ μισὴ ὥρα τοῦλάχιστο πρὶν ἀπ' τὸ σῶμα τοῦ Μποσκέ.

Ἡ ἴλη ἦταν στὸ πόδι. Δὲ χρειάζονταν παρὰ τὸ πρόσταγμα τοῦ διοικητοῦ τῆς γιὰ νὰ ξεκινήσουν. Μὰ αἰφνης φθάνει ὁ Καρδινιὰκ καταφουρκισμένος.

—Οἱ Ἐγγλέζοι ἀκόμη δὲν ἔλυσαν τ' ἀντίσκηνά τους! εἶπε. Οἱ μισοὶ ροχαλίζουν τοῦ καλοῦ καιροῦ! Θὰ μᾶς πάρῃ ἡλιος καὶ δὲ θάχουμε ξεκινήσει ἀκόμη!

—Στις ἑπτὰ, ἕνας ἀξιωματικὸς τοῦ Ἐπιτελείου βρήκε τὸ στρατηγὸ Μποσκέ καὶ ἀπὸ μέρος τοῦ Στρατάρχου

Σαλιντ' Ἀρνὸν τοῦδωσε διαταγὴ νὰ μὴν ξεκινήσῃ, ὅσο νὰ ἐτοιμαστοῦν κι' οἱ Ἀγγλοὶ.

Στις ἑννιά, δὲν εἶχε ἔρθῃ ἀκόμη διαταγὴ νὰ ξεκινήσουν. Ὁ στρατηγὸς Μποσκὲ διέταξε νὰ ἐτοιμάσουν καφέ γιὰ τοὺς ἀνδρες.

Ἡ ἀργοπορία αὐτὴ ἦταν πολὺ ἐπικίνδυνη, γιατί ἡ ὁμίχλη πού θὰ ἔκρυβε τὴν προέλαση, ἀρχίζε σιγὰ σιγὰ νὰ διαλύεται.

Στις δέκα, γιὰ νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἀνυπομονήν τοῦ στρατοῦ, ὁ Μποσκὲ διέταξε νὰ ἐτοιμάσουν δεύτερο καφέ.

Στις ἑντεκα, ἡ ἀνυπομονή ἦταν γενικὴ κι' ὅλοι οἱ στρατιῶτες ἀρχισαν νὰ κακολογοῦν πολὺ ζωηρὰ τοὺς περιέργους αὐτοὺς συμμάχους πού, μπροστὰ στὸ φατ' καὶ στὸν ὕπνο τους, δὲν λογάριαζαν τίποτα κι' ἔτσι κινδύνευε ν' ἀποτύχῃ ἡ ἐπίθεσις.

Τώρα, σὲ ἀπόσταση τεσσάρων χιλιομέτρων, φαίνονταν σὰ σκοῦρες γραμμὲς οἱ Ρωσικὲς φάλαγγες πού σκέπαζαν τὴς κορυφογραμμὲς. Κι' οἱ Ρῶσοι, ἀπ' τὴς θέσεις τους, εὐκόλα θὰ μπορούσαν νὰ διακρίνουν τὴ Γαλλικὴ παράταξη πού ἔτοιμη γιὰ τὴν ἐπίθεσιν.

είχε σχήμα ένς άπέραντου ρόμβου. Μερικοί άξιωματικοί είπαν στούς άρχηγούς τους τή γνώμη τους, ότι δταν θέλει κανείς νά φέρη άποτέλεσμα, δέν άρχίζει τή μάχη μέσ' στο μεσημέρι, γιατί υπάρχει φόβος νά νυχτώση πριν ή μάχη πάρη τέλος.

Κι όμως οί "Αγγλοι άποτελούσαν τό άριστέρό τής παρατάξεως και χωρίς αούτους δέ μπορούσαν νά δώσουν μάχη.

Στίς έντεκάμιση, ο στρατάρχης Σαίν-Αρνώ, άνυπόμονος, νευριασμένος και χτυπημένος κιόλας άπ' τήν άρρώστεια πού σέ λίγες μέρες τόν δόγγησε στόν τάφο, βρέθηκε άνάμεσα στούς ζουάδους του συνταγματάρχη Κλέρ, πού βάδιζαν έπικεφαλής τής φάλαγγας του Μποσκέ.

—Βαρεθήκατε νά προσμένετε, παιδιά μου; τούς είπε.

—Μουδιάσαμε, στρατηγέ μου.

—Πάρτ' έναν καφέ νά περάση ή ώρα σας.

—Πήραμε δυό ως τήν ώρα, του άπάντησαν.

—Δυό;

—Ναι, και με τόν πρωϊνό τρεϊς.

—Δοιπόν, έγώ σάς υπόσχομαι και τέταρτον εκεί-πάνω!

Τή φράση αούτη του στρατηγού τήν ταίριασαν οί ζουάδοι με τό ρυθμό του σαλπίσματος τής έπιθέσεως κι' έτσι έγινε ένα στρατιωτικό «ρεφραϊν» πολύ γνωστό στούς Γάλλους στρατιώτες.

Τέλος, κατά τό μεσημέρι, οί "Αγγλοι έλυσαν τάντίσκηνά τους, έξεψαν τά κανόνιά τους και ξεκίνησαν σιγά-σιγά και προσεχτικά.

Παρευθύς οί ζουάδοι πήραν τά όπλα τους πού τά είχαν άκουμπήσει σέ πυραμίδες κι' οί "Αφρικανοί ίππείς ζυνορθώθηκαν πάνω στη σέλλα τους.

Ένα ήλεκτρικό ρεύμα περνούσε όλες τις Γαλλικές μεραρχίες. Μά ο Έρρίκος Καρδινιάκ είχε μιάν άνέλπιστη άπογοήτευση: Τήν τελευταία στιγμή ο άρχιστράτηγος του ζήτησε τούς μισούς άνδρες του για συνοδεία του Στρατηγέλου.

Ο φίλος μας κράτησε μαζί του τούς ούλαμούς των ύπολοχαγών Βωτραϊν και Σωτερότ κι' έστειλε τούς δυό άλλους στο Έπιτελείο του Άρχιστρατήγου.

Τοποθέτησε τόν έναν ούλαμό για έμπροσθοφυλακή και ξεκίνησε. Έφθασε σέ μικρή άπόσταση άπό τόν ποταμό "Αλμα και, πρós μεγάλη του έκπληξη, δέ συνάντησε πουθενά έχθρό.

Πώς οί Ρώσοι είχαν άφίσει άνυπεράσπιστη αούτη τήν πλευρά του στρατού τους;

Αούτό μπορούσε νά εξηγηθή κατά δυό τρόπους.

Πρώτα-πρώτα τό δεξιό τής Γαλλι-

κής παρατάξεως προστατευόταν άπό τά κανόνια των πολεμικών πού θα μπορούσαν νά σαρώσουν τούς Ρώσους άπ' αούτες τις θέσεις. Ύστερα, οί άπότομες κατωφέρειες τής άλλης όχθης του ποταμού φαινόταν άδιάβατες.

Στήν άριστερήν όχθη του "Αλμα ύψωνόταν άληθινά τεϊχος, πού τό στολίζαν έδώ και κεί όράια δεντράκια.

Ο Πέτρος και ο Δελισύ έφθασαν πρώτοι άπό τούς άνιχνευτές στο ποτάμι. Ο πρώτος μάλιστα σπηρούνισε τ' άλογό του και μπήκε θαρραλέα στο νερό.

Μά δέν είχε καλά διαλέξει τό μέρος, γιατί σέ λίγα βήματα τ' άλογό του βυθίστηκε ως τήν κοιλιά, έχασε τήν ίσορροπία και θα πνιγόταν, άν ο καθαλλάρης δέν πρόφθαινε νά πηδήση σδέλτα στο νερό. Ο Δελισύ άπλωσε τό χέρι του και βοήθησε τό φίλο του νά βγίη άπ' τό νερό, μαζί με τ' άλογό του.

—Τι άμυαλα παιδιά! φώναξε ο Βωτραϊν μόλις τούς είδε. Δέν μπαίνουν στο ποτάμι πριν τό μετρήσουν. Κοιτάτε τούς ζουάδους πού έχουν τό μυαλό τους!

Λίγο πιό πέρα, οί ζουάδοι προσπαθούσαν νά εξακριώσουν τό βάθος του νερού, με κλάδους άπό ίτιές. Μερικοί άφιναν τό σάκκο τους και τά φυσίγγιά τους στήν όχθη και, κρατώντες τ' όπλο με τόνα χέρι πάνω άπ' τό κεφάλι τους, έφθάναν κολυμπώντας ως τή μέση του ρεύματος και κεί πατούσαν, δέχωντας έτσι στούς άλλους τι διεύθυνση έπρεπε ν' ακολουθήσουν.

Σέ λίγα λεπτά, οί πρώτοι άπ' τούς γενναίους αούτους πατούσαν στήν άλλη όχθη. Ύστερα, άφού βρέθηκ' ένα πέραςμα, λόχοι, τάγματα άρχισαν νά περνούν.

Ο ούλαμός του Βωτραϊν βρισκόταν κιόλας στα πόδια τής πλαγιάς. Τώρα δέν έμοιαζε πιό σάν τοίχος, αλλά πάλι ήταν άδιάβατη στο μέρος όπου είχαν βγίη οί ίππείς.

—Έμπρός, παιδιά, είπε ο νεαρός άξιωματικός. Μήν αφήσετε τούς πεζούς νά μάς προλάβουν. Όπου σκαρφάλωναί κατόικι, σκαρφάλωναί και τ' "Αφρικανικό ίππικό!

Οί ίππείς σκορπίστηκαν, για νά βρουνε πέραςμα.

Μά οί ζουάδοι, ψάχνοντας στις καλαμιές και στούς θάμνους, τό είχαν κιόλας βρεί.

Ήταν ένα άπότομο μονοπάτι, χαραγμένο άπ' τις ρόδες των άραμπάδων των Τατάρων χωρικών. Σέ μιá στιγμή γέμισαν άπό κόκκινες κυλόττες.

—Από δω! άκούστηκαν φωνές. Χωρούν και τά κανόνια! Έμείς θα τ' άνεβάσουμε!..

Τό πυροβολικό τής μεραρχίας

Μποσκέ είχε φτάσει στο ποτάμι. Μά ο διοικητής του δισταζε νά τό περάση, γιατί δέν ήξερε άν θαδρισκε πέραςμα νά φτάση στ' όροπέδιο.

Όσοοι μερικοί άκροβολιστές του ζουάδων φάνηκαν στήν κορφή των βράχων.

Ο πρίγκηψ Μεντσικώφ θεωρούσε τήν άνάβαση άκτόρθωτη, γιατί δέν είχε τοποθετήσει στο μέρος αούτο παρά μόνον ένα τάγμα. Οί άνδρες του τάγματος αούτου τάχασαν, δταν οί ζουάδοι του συνταγματάρχη Βούρβαχη άνοίξαν δυνατό τουφεκίδι άπάνω τους.

Ο στρατηγός Μποσκέ έφθασε κι' αούτος στήν όχθη του "Αλμα.

Ο ταγματάρχης Καρδινιάκ, πού βρισκόταν στήν αντίθετη όχθη, έσπρωξε τ' άλογό του μέσα στο νερό και βρέθηκε δίπλα στο στρατηγό.

—Άληθινά, περνούν τά κανόνια, ταγματάρχα;

—Περνούν, στρατηγέ μου.

—Πού είν' οί ίππείς σας;

—Έκεί-πάνω, στρατηγέ μου.

—Θά διατάξω νά περάση τό πυροβολικό. Έκεί πάνω πού θα συναντηθήτε, θα τού χρησιμεύσετε για στήριγμα.

—Ταγματάρχα Μπαρράλ, είπε γυρίζοντας στόν διοικητή του πυροβολικού, περάστε πρώτα ένα κανόνι. "Αν μωρέση ν' άνεβίη, τάλλα θ' ακολουθήσουν.

Οί πυροβολιστές κατέβηκαν άπ' τις θέσεις τους και τό κανόνι πέραςσε τό ποτάμι. Ύστερα άρχισε ή άνάβαση, άνάμεσα άπό πέτρες και άγριους θάμνους.

Μά δταν προχώρησαν ως έκατό μέτρα, τό βάρος των κανονιών τραβούσε πίσω τ' άλογα. Τότε οί ζουάδοι αντίκατέστησαν αούτο τ' άλογα, έσπρωξαν με τούς ώμους, κύλησαν τις ρόδες και με υπεράνθρωπες προσπάθειες άνέβασαν τό κανόνι ως τ' όροπέδιο.

Άμέσως έλυσαν τ' άλογα κι' έστησαν τό κανόνι, διευθύνοντας τό στόμιό του πάνω στις Ρωσικές γραμμές. Κι' δταν οί Ρώσοι άκούσαν τήν πρώτη κανονιά άπ' αούτό τό μέρος, ώρισμένως δέ θα πίστεψαν τ' αούτιά τους.

Στό μεταξύ αούτό, οί καραμπίνες των ζουάδων άκροβολιστών έκαναν καλά τή δουλειά τους, σκορπίζοντας τή σύγχυση στις Ρωσικές τάξεις.

Θριαμβευτικές ζητωκραυγές ύποδέχθηκαν τό πρώτο κανόνι πού φάνηκε στο όροπέδιο και άμέσως και τ' άλλο πυροβολικό ακολουθήσε τόν ίδιο δρόμο. Σέ λίγο δώδεκα κανόνια άντηχούσαν βροντερά άπό κεί-πάνω.

Όταν ο ύπασπιστής του στρατηγού Κυριακώφ, πού διοικούσε τό άριστέρό τής Ρωσικής παρατάξεως, είδοποίησε τόν άρχηγό του ότι οί Γάλλοι είχαν

φανή σ' αούτό τό ύψωμα, ο Κυριακώφ έγέλασε:

—Από κεί δέν άνεβαίνουν παρά μόνο τά τσακάλια! είπε.

Όταν όμως είδε τό τάγμα, πού είχε τοποθετήσει στήν κορφή τής πλαγιάς, νά γυρίζη δεκατισμένο, άναγκάσθηκε νά πιστέψη τήν είδηση πού τούφερε ο ύπασπιστής του.

Ζήτησ' εύθύς έπικουρίες άπ' τόν πρίγκηπα Μεντσικώφ και σέ λίγο οί πυκνές μάζες των Ρώσων βάδιζαν κατά του τμήματος του Μποσκέ.

(Ακολουθεί)

ΑΝΘΗ ΑΠΟ ΤΟΝ "ΣΤΕΦΑΝΟΝ",

ΣΟΦΟΚΛΗΣ ΣΟΦΙΛΛΟΥ

(496—405 π. Χ.)

Ο Σοφοκλής είναι ο κατ' έξοχήν "Αθηναίος ποιητής. Εύγενής, εύμορφος, λάτρης των "Αθηνών, ήτο σχεδόν πάντοτε δημοφιλής. Άνεδείχθη στρατηγός, "Ελληνοταμίας και πρόβουλος τής πόλεως, και ποτέ δέν έξήτησε τιμές μεταξύ ξένων. Κατά τή γηραιά του (έζησεν 90 έτη) διηγούνται ότι είχε δίκη με τόν υιόν του "Ιοφώντα, ζητούντα νά τού άφαιρέση τήν διαχείρισιν τής μεγάλης του περιουσίας. Τότε, κατά τόν όρϋλον, ο ποιητής περιωρίσθη ν' άναγνώση πρός τούς δικαστές τό κάτωθι στάσιμον τής ύστάτης του τραγωδίας, του *Οιδίποδος του επί Κολωνώ*.

Είν' έγκώμιον των "Αθηνών και πρώτον μόν ύμνει τήν φύσιν του δήμου του ποιητού, του "Ιππίου Κολωνού, (τόν όποιον σήμερα άσχημίζει ο τροχόδρομος και δύο τάφοι) κατοπιν του Κηφισού, του ελαιώνος, και λήγει εις έπανον του "Ιππικού και ναυτικού τής πόλεως. Τό όλον έχει τόνον γλυκύτητα μελαγχολικόν, ως νά έμάντευεν ο ποιητής τήν ήτταν των "Αθηνών.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ

(στ. 668—720)

Ο Χορός λέγει πρός τόν Οιδίποδα:

Τής ίπποτρόφου, ξένη, γής
στά πι' όμορφα ήρθες μέρη,
στόν άσπρο Κολωνό,
πούχει τάηδόνι τό γλυκό
στήν χλωρασιά λημέρι
και μύρεται άδνινό
στόν βαθυπράσινο κισσό
ς άνέμβατη τάηδόνι
τροπώνει φυλλωσιά,
άνήλιαγη κι' άνάνεμη,
πού ο Βάκχος ξεφαντώνει
με Νύμφες στήν δροσιά!

Τήν ειδωδιά του ο νάρκισσος
μ' ούράνια στάλα χύνει
και θάλλει με χρυσό
λουλούδι ο κρόκος κι' άγρυπνη
καμμία δέν παύει κρήνη
πού ήρεί στόν Κηφισό!
Μά στα χωράφια πιλαλεί
τρεχάτος νύκτα—μέρα
μ' άστέρειτο νερό.

Η "Αφροδίτη δέν μισά
κι' οί Μούσες έδω πέρα
νά σήγουν τόν χορό.

Και κάτι πού δέν άκουσα νάχη ή "Α-
[σία γή
κι' ή Δωρική του Πέλοπος νάχη σάν
[τούτο νήσος,

αυτόβλαστο ακατάλυτο φυτό,
τών αντιμάχων φόβημα και μίσος,
ανθίζει στή γή τούτη αγαπητή

της παιδοτρόφου της γλαυκής τό φύλλο
[της ελιάς,

πού χέρι γέρον κανενός ή νιοϋ δέν τό
[πειράζει,

γιατί τό βλέπει ο άγρυπνος του Διός
Μορίου κύκλος, τό κοιτάζει
ο θεός της Παλλάδος οφθαλμός!

"Εχω κι' έν' άλλο παίνεμα της χώρας
[μου νά πώ,
καύχημα πρώτιστο της γής, θεοϋ με-
[γάλου δόση

στάλογα και στήν θάλασσα κρατεί!
"Ο γνιέ του Κρόνου, πούχεις θεμελιώσει
τών "Αθηνών τήν περηφάνεια αούτη,
σύ, Ποσειδών, ότι βασιζά τάλόγον τήν
[δρυμή

στούς δρόμους τούτους έδειξε έσύ, τό
[χαλινάρι

σύν στόν γιαλό κουπί τό δυνατό,
πού νά προφθάνη έχει τήν χάρη
τά πόδια των Νηρηίδων τά έκατό!

ΣΙΜΟΣ ΜΕΝΑΡΔΟΣ

ΟΙ ΨΕΥΤΙΕΣ ΤΟΥ ΜΥΓΧΑΟΥΖΕΝ

ΙΕ'.

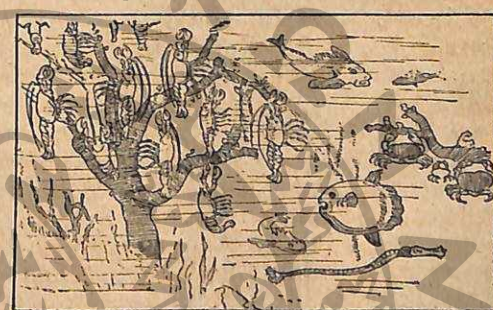
Θαλασσοδιδνοί καρποί

Εξέχασα νά σās πώ τήν άλλη φορά,—διηγείται πάντα ο βαρϋνος Μυγχαούζεν,—πως πολλά και διάφορα συνέβηκαν του πατέρα μου, τότε πού πέραςσε τόση θάλασσα, καθάλλα στή ράχη της πελώριας εκείνης "Ιπποκάμπης. Και σήμερα θα σās διηγηθώ μερικά, πού αξίζει νά μείνουν στήν "Ιστορία, έτσι όπως τακουσα κι' έγώ άπό τό στόμα του:

«Όταν έφθασα,—μιλά τώρα ο πατέρας μου,—στήν πόλη εκείνη της "Ολλανδίας,—ήμουν λαχανιασμένος κι' άνάσαινα με μεγάλη δυσκολία. "Ανησύχησαν οί κάτοικοι και με ρώτησαν τήν αίτία. Τούς άποκοιδήκα πως για νά φθάσω άπό τό Χάρβικ στήν πόλη τους, ύποχρεώθηκα νά ταξιδέψω βυθισμένος στο νερό, γιατί τό ζώο πού καθάλλικενα, δέν ήξερε νά κολυμπά.

«Πραγματικώς, τό σχήμα, ή κατασκευή του σώματος της "Ιπποκάμπης, δέν της επιτρέπουν νά κολυμπά ή νά πλέη στήν επιφάνεια του νερού. Κι' ή δική μου "Ιπποκάμπη έτρεχε με μιá μεγάλη, αφάνταστη γρηγοράδα κάτω στήν άμμο του βυθού, διώχοντας μπροστά της εκατομμύρια ψάρια, πού τά περισσότερα ήταν όλωσδιόλου διαφορετικά άπ' όσα είχα ιδή ως τότε.

«Παράδειγματος χάρη, μερικά άπ' αούτα τά παράξενα ψάρια του βυθού, είχαν

τό κεφάλι τους στήν άκρη της ουράς τους! Πέρασα κι' άπό μιá τεράστια βουνοσειρά, πούισέ πολλά μέρη τά βραχώδη βουνά της είχαν τό ύψος των "Αλπεων. Και τά πλευρά των βουνών αούτων ήταν σκεπασμένα με πολλά και διάφορα πανύψηλα δέντρα, ωραιότατα και φορτωμένα καρπούς.

«Αλλά τι καρπούς; Θαλασσοδιδνοί, ένοείται: άστακούς, γαρίδες, μύδια, στρείδια, χτένια, καβούρια, άχνούς κιλ. Μά τι μεγάλα όλα! Ένα μόνο άπό τά μεγαλύτερα, θα γέμιζε ένα κάρο! και δυό άπό τά μικρότερα, με δυσκολία θα μπορούσε νά τά σηκώσει ένας άνθρωπος! Γιατί οί άστακοί, τά μύδια κι' οί γαρίδες πού ξέρουμε, τά θαλασσινά αούτα πού πιάνουν και πουλούν οί ψαράδες μας, δέν είναι παρά καρποί άγουροι, άγίνωτοι, πού πέφτουν άπό τά δέντρα με τή θαλασσοταραχή και, άπό τά βάθη της θάλασσας, άνεβαίνουν σιγά-σιγά και κολλοϋν στα κροθαλάσσια. Νά, έτσι, όπως ένας άέρας δυνατός ρίχνει καμμία φορά άπό τό δέντρο, μικρούς κι' άγίνωτους, τούς καρπούς των περβολιών μας.

«Όσοι όμως μένουν και μεγαλώνουν στα δέντρα του βυθού, γίνονται πελώριοι, σάν τούς άστακούς πού κάνει τό άστακόδεντρο και πού θα μιλήσουμε γι' αούτους παρακάτω...»

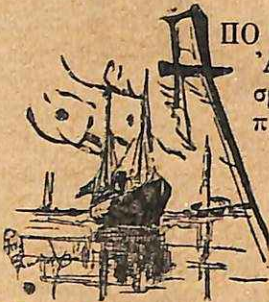
(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΙ' ΑΛΛΟΙ ΑΝΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΙ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΟ τούς Λατινικούς Ἀναγραμματισμούς πού εἶδαμε προχτές, περνοῦμε μ' ἕνα βήμα, — ἡ ἀπόσταση εἶναι τόσο μικρή, οἱ δυὸ γλώσσες εἶναι τόσο ὅμοιες! — στοὺς Ἰταλικούς. Νὰ κι' ἕνας ἄλλος μισογόνος πού ἀπὸ τὴ λέξη donna (γυναικα) ἐβγαλε τὴ λέξη danno (ζημία). Ἐνὰς αὐλοκόλακας πάλι τοῦ Πάπα Πίου Ζ', ἀπὸ τὸ οἰκογενειακὸ του ὄνομα Chiamontti ἔκαμε τὴ φράση: Chinati, Roma (προσκύνησε, Ρώμη!). Ὁ περίφημος σατυρικός ποιητὴς Paolo Costa ἔγινε ἀπὸ κάποιον ἐχθρὸ του poco salato (λίγο ἀλατισμένος, δηλαδὴ λίγο ἔξυπνος.) Καί, γιὰ νὰ τελειώσουμε μὲ τοὺς Ἰταλούς, ἔταν ὁ βασιλιάς Βίκτωρ Ἑμμανουήλ, ὁ πάππος τοῦ σημερινοῦ, ἐπισκέφθηκε γιὰ πρώτη φορὰ τὴν ἐλευθερωμένη Βενετία (1866), ἕνας Βενετὸς καθηγητὴς, ἀπὸ τὰ ὀνόματα Vittorio-Emanuele σχημάτισε τίς δυὸ αὐτὲς φράσεις: O re, ami tu il Veneto? (Ὁ βασιλιά, ἀγαπᾷς τὴ Βενετία;) καί: Mira, il Veneto e tuo! (Κοίταξε, ἡ Βενετία εἶναι δική σου!)

Κι' ἐρχόμαστε στοὺς Γάλλους. Ἄν ἡ ἱστορία τοῦ Ἀναγραμματισμοῦ ἔχη καί τὸ Χρυσό της Αἰῶνα, αὐτὸς εἶναι βέβαια ὁ ΙΣ' στὴ Γαλλία. Ἀληθινὴ μανία εἶχε πιάσει τότε καὶ τοὺς ἀνθρώπους μ' αὐτὸ τὸ φιλολογικὸ παιχνίδι. Ἐνὰς ποιητὴς, Χρυσὸς κατὰ σύμπτωση ὀνομαζόμενος, — ὁ Jean Dorat, ἡ Auratus ὅπως γραφόταν λατινικά, — θεωρεῖται ὁ μέγας ἀνακαινιστὴς τοῦ Ἀναγραμματισμοῦ. Αὐτὸς, ἐπὶ Καρόλου Θ' κι' Ἑρρίκου Γ', ἀναγραμματίσσε κολακευτικά τὰ ὀνόματα ἑλῶν τῶν μεγιστάνων καὶ τῶν αὐλικῶν. Λίγο ἀργότερα, τὸν μιμήθηκε ὁ σοφὸς γριτικὸς Menage, πού γι' αὐτὸν κάποιος τοῦ ἀντίπαλος εἶπε: «ἔχει ἀναποδογυρισμένο τὸ νοῦ ὅπως ἀναποδογυρίζε καὶ τὰ ὀνόματα». Ἀναφέρονται ἀκόμα: ὁ Racher, ἀναγραμματικὸς ποιητὴς, πού ἔγραψ' ἕνα ποίημα ἀπὸ 1200 στίχους γεμάτους Ἀναγραμματισμούς· ὁ Mairet, πού ἐγκωμίασε μὲ ὀλόκληρο βιβλίο Ἀναγραμματισμῶν τὸν καρδινάλιο Richelieu· ὁ μοναχὸς Λουδοβίκος, πού ἀναγραμματίσσε τὰ ὀνόματα ἑλῶν τῶν Βασιλέων, τῶν Παπῶν καὶ τῶν Ἀγίων τοῦ Καλανταρίου καὶ τέλος κάποιος ἀνώνυμος, πού ὑμνήσε τὴν

Παναγία μ' ἑκατὸ στίχους, βγαλμένους ἑλῶν ἀπὸ τὸν ἀγγελικὸ χαιρετισμό: Ave, Maria, gracia plena, Dominum tecum (Χαῖρε, Μαρία, κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.)

Ὑστερ' ἀπὸ τέτοια μανία κι' ἀπὸ τέτοια τεράστια ἐργασία σοφῶν καὶ ἀσώφων, δὲν εἶναι καθόλου παράξενο ἂν ἐφευρέθηκε τότε καὶ Μηχανὴ γι' Ἀναγραμματισμούς. Ναι! ἦταν ἕνας κύλινδρος μὲ πολλὰς ζώνες, πού κάθε ζώνη εἶχε ἀπὸ ἕνα ἀλφάβητο, καὶ πού μπορούσαν ὅλες νὰ περιστρέφονται, ὥστε νὰ σχηματίζουν λέξεις καὶ φράσεις. Λοιπόν, ἀπ' αὐτὴ τὴ Μηχανή, πού ἐπινοήθηκε γιὰ τὴν εὐκολία τῶν Ἀναγραμματιστῶν, προήλθαν τὰ κλειθρα ἐκεῖνα μὲ τὰ γράμματα (λουκέτα), πού τὰ μεταχειρίζονται ἀκόμα ὡς σήμερα. Τὰ ξέρετε βέβαια: σχηματίζει κανεῖς πρῶτα μιὰ λέξη ἢ μιὰ φράση· ἐπειτα κλειδώνει τὸ λουκέτο κι' ἀνακατεῖ τὰ γράμματα· ἔτσι, γιὰ νὰ τὸ ξεκλειδώσει κανεῖς, πρέπει νὰ ξέρη ἐκεῖνη τὴ λέξη ἢ τὴ φράση καὶ νὰ τὴν ξανασχηματίσει.

Ἄς ἰδοῦμε τώρα μερικὸς Ἀναγραμματισμοὺς τοῦ Χρυσοῦ αὐτοῦ Αἰῶνα. Ἡ Marie Touchet, μιὰ πολυθέλητη κυρία τῆς αὐλῆς Καρόλου τοῦ Θ', ἔγινε je charme tout (γοητεύω τὰ πάντα). Ὁ Frère Jacques Clément, ὁ καλόγερος ἐκεῖνος πού δολοφόνησε τὸν Ἑρρίκο Γ', χαρακτηρίστηκε θαυμάσια μὲ τὴ φράση c'est l'Enfer qui m'a créé: (ἡ Κόλαση μ' ἐδημιούργησε.) Ἀπὸ τὸ ἐπώνυμο τοῦ μεγάλου φιλόσοφου Ζαν-Ζακ Ρουσσώ Verniettes, βγήκε ἡ λίγο κολακευτικὴ φράση tu te renies (ἀπαρνέσαι τὸν ἑαυτὸ σου.) Καὶ τέλος, πρὶν πέσει τὸ ἀερόστατο τοῦ περίφημου ἀεροπόρου l'abbé Miolan, τοῦ προφήτεψε αὐτὸ τὸ δυστύχημα ὁ ἀναγραμματισμὸς τοῦ ὀνόματός του: ballon abimé (ἀερόστατο πεσμένο.)

Ἀλλὰ ὁ πῶς ἐκπληκτικὸς ἀπὸ τοὺς προφητικὸς αὐτοὺς ἀναγραμματισμοὺς εἶναι καίνας πού προφήτεψε τὸ τέλος κάποιου André Pujom. Ἀπὸ τὸν ὀνόμα του βγήκε κάποτε ἡ φράση: pendu à Riom (θὰ κρεμαστῇ στὸ Ριόν.) Πραγματικῶς, ὕστερ' ἀπὸ λίγον καιρὸ, ὁ ἀνὴρ πῆγε γιὰ δουλειᾶς του σ' αὐτὴ τὴν πόλη, διαπληκτίστηκε καὶ μὲ κάποιον, τὸν σκότωσε καί... τὸν κρέμασαν! Δὲν εἶναι λιγότερο περίεργη καὶ μιὰ προφητεία σχετικὴ μὲ τὴ Γαλλικὴ Ἐπανάσταση: Ἀπὸ τίς λέξεις Revolution Française βγήκε ἡ φράση: un Corse la finira (ἕνας Κορσικανὸς θὰ τὴν τελειώσῃ.) Καὶ ποῖος, ἀλήθεια, τελείωσε τὴ Γαλλικὴ Ἐπανάσταση; ὁ Μέγας Ναπολέων, πού καθὼς ξέρετε ὅλοι, καταγόταν ἀπὸ τὴν Κορσική.

Κι' ἐπειδὴ μιλοῦμε γιὰ τὴ Γαλλικὴ Ἐπανάσταση, ἄς ἰδοῦμε πὼς ἀφομοίωσε ὁ Ἀναγραμματισμὸς δυὸ ἀπὸ τοὺς περιφημότερους πολιτικούς της καὶ ρήτορες, τὸν abbé Mauri καὶ τὸν Mirabeau. Τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη δημοσιεύτηκε αὐτὸ τὸ τετράστιχο:

On pourrait faire le pari
Qu' il sont nés dans la même peau,
Car, retournez abbé Mauri,
Vous trouverez Mirabeau!

(δηλαδή: θὰ μπορούσε κανεῖς νὰ στοιχηματίσῃς πὼς γεννήθηκαν ἴδιοι γιὰτὶ ἂν ἀναγραμματίσετε τὸν ἀββὰ Μωρί, θὰ βρῆτε τὸν Μιραμπώ.)

Ἐνὰς ἀναγραμματισμὸς ἐπίσης ἐπροφήτεψε τὸ μέλλον τῶν Βερσαλλιῶν, πού ἐκεῖνο τὸν καιρὸ δὲν ἦταν παρὰ ἐντευκτήριο κυνηγῶν: Ἀπὸ τὴ λέξη, Versailles βγήκε: ville seras (θὰ γίνῃς πόλη!) Ἄς προσθέσουμε διτὸν μεγάλο ποιητὴ τῆς ἐποχῆς, τὸν κλασικὸ σήμερα Pierre de Ronsard, ἐκολάκεψε πολλὸ ὁ ἀναγραμματισμὸς τοῦ ὀνόματός του σὲ Rose de Pindare (Ρόδο τοῦ Πινδάρου) κι' ὅτι πολλοὶ συγγραφεῖς συνήθιζαν νὰ παίρνουν γιὰ ψευδώνυμο ἕναν ἀναγραμματισμὸ τοῦ ὀνόματός των, — ὅπως ὁ περίφημος François Rabelais πού ὑπογράφονταν Alcofribas Nasier, — πράγμα πού πολλοὶ καὶ σήμερα τὸ συνήθιζον.

Ἀπὸ τοὺς σύγχρονους Ἀναγραμματισμοὺς, τοὺς δικούς μας, θὰναφέρω τὸν γνωστότατο τοῦ Χαριλάου Τρικούπη, πρωθυπουργοῦ ἐπὶ Γεωργίου Α', πού οἱ πολιτικοὶ τοῦ ἀντίπαλοι τὸν ἔλεγαν... ὑποκριτὴ, ἐπειδὴ Τρικούπης = Ὑποκριτὴς (περιττὸ νὰ προσθέσω ὅτι κάθε ἄλλο παρὰ ὑποκριτὴς ἦταν ὁ μέγας ἐκεῖνος πολιτικός, κι' ἀκόμα ὅτι ὁ ἀναγραμματισμὸς αὐτὸς δὲν ἔχει τόση ἀξία ἀπὸ τὸ ἐπίθετο μόνον, χωρὶς καὶ τὸ μικρὸ ὄνομα.) Καὶ θὰ τελειώσω μὲ μιὰ παιδική μου ἀνάμνηση: Στὴ Ζάκυνθο τότε ἦταν Δεσπότης ὁ περίφημος Δάσας πού, ὅπως ὅλοι οἱ δυνατοὶ ἀνθρωποι, εἶχε φανατικὸς φίλους, εἶχε καὶ φανατικὸς ἐχθρούς. Ἐ, τὸν ὀνόμα του ἀναγραμματίζονταν κι' ἀπ' αὐτοὺς κι' ἀπὸ κείνους. Ἀτλας! φώναζαν οἱ πρῶτοι. — Τάλας! ἀπαντοῦσαν οἱ δεῦτεροι.

Αὐτὴ, μὲ συντομία, εἶναι ἡ ἱστορία τοῦ Ἀναγραμματισμοῦ, πού ἔφτασε μιὰ φορὰ σὲ τέτοια ἀκμή, ἀλλὰ πού σήμερα βρίσκεται σὲ παρακμὴ μεγάλη, κρυμμένος μέσα στὸ Αἰνίγμα, σὲ ἕνα ξεθρονισμένον βασιλιά, — λέει κάποιος ἱστοριογράφος του, — πού κρύβεται σὲ μιὰ πόλιν. Ἐ, φυσικά! Οἱ ἀνθρωποι δὲν μπορούσαν νὰ διατηρήσουν γιὰ πολλὸν καιρὸ αὐτὴ τὴ μανία. Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο, δὲν εἶχε κανένα σκοπὸ κι' ἡ κατάχρησή τοῦ παιχνιδιοῦ τοῦ

ἀφαιρούσε κάθε γούστο. Ἄλλως τε οἱ ἀνθρωποὶ ἀναγνώρισαν γρήγορα πὼς οἱ ἐπαινοὶ ἢ οἱ κατηγορίες πού ἐδγαίναν ἀπὸ ἀναγραμματισμούς, δὲν εἶχαν καμμιά σημασία, ὅπως κι' οἱ προφητείες, πού δὲν ἦταν παρ' ἀπλὴ σύμπτωση. Ἔτσι οἱ μόνοι πού ἀναποδογυρίζουν ἀκόμα λέξεις, — χωρὶς νὰ ἔχουν κι' ἀναποδογυρισμένο νοῦ, — εἶναι τὰ παιδιά, πού κάνουν ἀθῶες Ἀσκήσεις γιὰ τὴ Διάπλαση...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΖ Α. ZENNEBRAH
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

Ὅχτῳ στόματα, — ἔξη παιδιά καὶ τὸ ἀντρώγυνο, — περίμεναν ἀπὸ τὸ μεροκάματο τοῦ πατέρα. Κατὰ δυστυχία, ὁ Καρὰς εἶχε κρυολογήσει κι' ἦταν στὸ κρεβάτι. Ἡ καίμενη ἡ γυναῖκα του, ὅσο κι' ἂν ξενόπλενε, δὲν κατόρθωνε νὰ κερδίξῃ ἀρκετὰ γιὰ νὰ τρέφῃ τὸν ἄρρωστο καὶ τὰ παιδιά της.

Ἡ Ἀνθούλα εἶχε βάλει στὸ καλάθι της ἕνα κουνέλι πού τὸ εἶχε ἀναθρέψει ἡ ἴδια, ἕνα μεγάλο ψωμί, ἔξη ζευγάρια κάλτσες καὶ τρία καπελλάκια, — γιὰτὶ καὶ τὰ τρία παιδιά ἦταν ἀγόρια, — καὶ μπήκε στὸ φτωχόσπιτο τοῦ Καρὰ.

Ἡ μητέρα δὲν ἦταν ἐκεῖ, οὔτε ἡ μεγαλύτερη κόρη· ὁ πατέρας καθόταν σὲ μιὰ καρέκλα, τυλιγμένος μὲ μιὰ κουρελιασμένη κουβέρτα· τὰ τέσσερα παιδιά σερνόταν χάμω στὸ πάτωμα καὶ τὸ πέμπτο ἦταν στὸ κρεβάτι φασκιωμένο μ' ἕνα κουνέλι ἀπὸ παλιοσέντονο.

— Εἰστε ἄρρωστος, κύρ Καρὰ;

— Ναι, κόρη μου. Σκοτώνουμαι ἀπ' τὸ πρῶτ' ὡς τὸ βράδυ στὴ δουλειά γιὰ νὰ θρέψω τὰ μικρά μου, μὰ νὰ πού δὲν τὸ καταφέρνω. Τώρα σταύρωσα κι' ἐγὼ τὰ χέρια μου.

— Μὴν ἀπελπίζεσαι ἔτσι, κύρ Καρὰ. Θὰ γίνῃς πάλι καλά, τὰ μικρά σου θὰ μεγαλώσουν, θὰ δουλεύουν κι' αὐτὰ καὶ θὰ σέ βοηθοῦν.

— ὦ, ζήσε, Μάνη μου, νὰ φᾶς τριφύλλι!.. Ἐγὼ ὡς τότε θάμαι πεθαιμένος. Δὲν μπορῶ νὰ δουλεύω πάντα χωρὶς ξεκούρασμα. Καὶ τὰ ζῶα ἀκόμα ἀποσταίνουν καὶ ζητοῦν νὰ ξαποστάσουν.

— Μὰ ἡ μεγάλη σου κόρη ἄρχισε κιόλα νὰ σέ βοηθᾷ. Ἐγὼ τάχα δὲν βοηθῶ τώρα τὸν πατέρα μου; Ἔτσι κι' ἡ κόρη σου ἔμα μεγλώσῃ. Νά, κύρ Καρὰ, σοῦ ἔφερα ἕνα κουνέλι, νὰ τὸ φᾶς μὲ τὰ παιδάκια σου.

Καὶ γελώντας, ἡ Ἀνθούλα τῶσε στὰ γόνατα τοῦ πατέρα. Ἐπειτα ἄφησε στὸ τραπέζι τὸ ψωμί, τίς κάλτσες καὶ τὰ

καπελλάκια. Καὶ κοιτάζοντας ὀλόγυρα: — Θὰ πλύνω τὰ καίμενα τὰ παιδιά, εἶπε, ἀφοῦ λείπει ἡ μητέρα τους, καὶ θὰ τοὺς δοκιμάσω τίς κάλτσες στὰ ποδάρκια τους. Ἄφησε μὲ νὰ συγυρῶ λιγάκι τὴν κάμαρά σας, κύρ Καρὰ.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησιν, ἡ Ἀνθούλα ἄρχισε νὰ κἀνῃ, εἰπε. Πρῶτα περιποιήθηκε τὰ παιδιά κι' ἔπειτα σκούπισε τὴν κάμαρα.

Ὅταν τελείωσε τὴν ἐργασία της, τὸ φτωχόσπιτο δὲν ἦταν πιά τὸ ἴδιο. Ὅλα τὰ πράγματα ἦταν στὴ θέση τους καὶ τὰ παιδιά, καθαρὰ, ὁμορφα, χαρούμενα, ἔτρωγαν μὲ πολλὴ ὄρεξιν ἀπὸ ἕνα κομμάτι ψωμί πού τοὺς εἶχε δώσει.

Γι' αὐτὸ, ὅταν θέλησε νὰ φύγῃ, τὰ παιδιά δὲν τὴν ἄφιναν, τὴν τραβοῦσαν ἀπὸ τὴ φούστα καὶ τῆς φώναζαν:

— Κάθῃσ' ἐδῶ! μὴ φύγῃς!..

Ὁ Καρὰς ἦταν πολὺ συγκινημένος πού ἔδλεπε ἕνα τόσο μικρὸ κορίτσι νὰ φέρεται σὰ μεγάλῃ γυναῖκα προκομένη καὶ καλόκαρδη.

Γυρίζοντας στὸ σπιτάκι της, ἡ Ἀνθούλα συλλογιζόταν:

— Γι' αὐτὸ οἱ ἀνθρωποὶ θέλουν νὰ εἶναι πλούσιοι, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ δίνουν στοὺς φτωχοὺς καὶ νᾶναι εὐτυχισμένοι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Πικρὸς ἀποχωρισμὸς

Ἐνα βράδυ τοῦ Φλεβάρη, κατὰ τίς πέντε, φυσοῦσε δυνατὰ. Τὰ παραθυρόφυλλα ἔτριζαν καὶ τὰ ψηλά δέντρα

ἐλύγριζαν καὶ στέναζαν σὰ νὰ πονοῦσαν. Ἡ Ἀνθούλα ἦταν στὸ σπῆτι, μὰ ὁ Φραντὴς δὲν εἶχε γυρίσει ἀκόμα ἀπὸ τὸ δάσος. Ἄξαφνα κάποιος χτύπησε τὴν πόρτα καὶ σὲ λίγο ἡ Ἀνθούλα ἄκουσε τὴ φωνὴ τοῦ Γιάννη:

— Ἀνοιξέ μου, Ἀνθούλα! ἐγὼ εἶμαι!

Τοῦ ἀνοίξε ἀμέσως καὶ μπήκε. Τὴ χλωμὸς πού ἦταν! Ἀπὸ τὸ κρῦο ἄραγε ἡ ἀπὸ τίποτ' ἄλλο; ὦ, ἀπὸ κάτι ἄλλο βέβαια, γιὰτὶ τὰ μάτια του φανέρωναν τέτοια λύπη, ὥστε ἡ Ἀνθούλα ἔνοιωσε τὴν καρδιά της νὰ σφίγγεται.

— Τὴ εἶναι, Γιάννη; τί συμβαίνει;

— Ἄχ, Ἀνθούλα, εἶμαι τόσο λυπημένος!..

— Μὰ γιατί; Πές μου γρήγορα, Γιάννη!

— Θὰ φύγω, Ἀνθούλα!

— Θὰ φύγῃς;! Καὶ πού θὰ πᾶς; Μὴν ἐπουλῆσατε τὸ χτύπημα σας;

— Ὅχι, ὄχι... Ἐγὼ μόνο θὰ φύγω... Θὰ πάω στὸ χτύπημα τοῦ θείου μου.

— Μά... γιατί;

— Νὰ ὁ μέγας μου ἀδελφὸς τράβηξε τὸν κλῆρο του καὶ πῆγε στρατιώτης. Ὁ θεὸς μου ἔγραψε τοῦ πατέρα μου πὼς θέλει νὰ πάρῃ στὴ θέση του μένα, καὶ θὰ στείλῃ τὸν ξάδερφό μου, πού εἶναι δεκαεφτά χρονῶ, στὸ χτύπημα μας, νὰ βοηθᾷ στίς δουλειᾶς ἀντὶς γιὰ μένα.

— Ἄ, ἔτσι;...

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΤΡΥΒΕΛΙ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΜΑΡΑΓΚΟΥ

— Μπα! ἐδῶ μέσα παίξουν φουτ-μπόλ! Πῶς ἤθελα νὰ τὸ βλεπα κι' ἐγὼ! Μὰ οὔτε νὰ πληρώσω ἔχω, οὔτε χάρισμα βέβαια μὲ μπάουν. Τὴ νὰ κάμω;... Ἄ, μιὰ ἰδέα! Θάνοίξω μὲ τὸ τρυβλί μου μιὰ τρύπα σ' αὐτὸ τὸ σανίδι καὶ θὰ ἰδῶ μιὰ χαρά! Μὰ δὲν ἦταν καθόλου καλὴ ἡ ἰδέα τοῦ μικροῦ μαραγκοῦ!.. Γιὰτὶ τὸ τρυβλί του βρῆκε στὰ ψαχνὰ ἕνα θεατὴ, πού καθόταν ἴσα-ἴσα καὶ ἀπὸ πίσω. Ὁ θεατὴς αὐτὸς σκαρφώσε ἀμέσως τὸ φράκτη νὰ ἰδῇ τί συμβαίνει. Κι' ἐνῶ ὁ μικρὸς μαραγκὸς κοιτάζε μὲ χαρὰ ἀπὸ τὴν τρύπα πού εἶχε ἀνοίξει, ξαφνικὰ τοῦ ἦσαν ἀπὸ πάνω κατὶ μαλακὸνιές, πού τὸν ἔρριξαν χάμω καὶ τὸν ἔκαμαν νὰ ἰδῇ τὸν οὐρανὸ σφοντίλι.

Ἀπὸ τότε δὲν ἐχρησιμοποίησε πιά τὸ τρυβλί του γιὰ τέτοια δουλειά...

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΦΩΛΙΑ

*Αριθ. *Έγκρ. 97.

“Αχ, νάτη! τη βλέπω
την ώραία φωλιά,
Που έχει δυό-τρία
μικρούλια πουλιά.
“Αχ, πόσον καιρό
σας παραμονεύω!
Μα ήρθε η ώρα,
μικρά μου,—σας κλέβω!

Δεν φεύγετε, όχι,
πουλάκια τρελιά,
Δεν έχετε ακόμα
μεγάλα φτερά...
Τού κάκου τινάζεστε,
του κάκου φουσκώνετε,
“Εγώ θά σας πάρω,
“Ω, δεν μου γλιτώνετε!..

Μά... που ‘ναι; τι έγιναν
οί γονείς, ο πατέρας;
Γιατί δεν ακούω
τις φωνές της μητέρας;
“Α! να τους! τους βλέπω!
πώς φτάνουν γοργά!
Πώς τρέχουν να σώσουν
τα φωτιά τους μικρά!

[Μετάφρασις από το Γαλλικό]

Φειδίας

ΘΕΡΙΝΑ ΒΡΑΔΥΑ

*Αριθ. *Έγκρ. 99

Τη θυμούμαι σά νάταν τώρα
τη θερινή εκείνη βραδιά.
Μουρχεται στο νου σαν ή
ωραιότερη, ή μαγευτικότερη απ’
όσες είδα στη ζωή μου.

“Η θεία μου με είχε προσκα-
λέσει να περάσω λίγες μέρες στο
στάσι της, ένα δημοφιλές κοντά
στα κροθαλάσια.

“Εκείνη λοιπόν τη βραδιά,
αφού φάγαμε, πήρα τον ξάδελφό
μου και βγήκαμε στον εξώστη.

“Α, τι μαγεία!.. Μου φαίνεται
ακόμα πως είναι μπρός στα μάτια
μου.

“Ο ουρανός ήταν καταγάλανος
κι’ ένα φεγγάρι ζωηρό, δλο-
σπρόγγυλο, φωτίζε όλη τη φύση.

“Η θάλασσα, ακίνητη, αντικα-
θρέφτιζε το φεγγάρι κι’ έμοιαζε
με ζωγραφιά.

Μιά βάρκα έπλεε σιγά-σιγά
στον κόλπο κι’ οι επιβάτες της
τραγουδούσαν. Θυμούμαι ακόμα
και το τραγούδι που έλεγαν:

Νύχτα με φεγγίρι
Στην ακρογιαλιά...

Μιά νιάρα κι’ ένα μαντολίνο
συνόδευαν τις γλυκιές φωνές
των τραγουδιστών, ενώ στην άμ-
μουδιά, μ’ έναν ελαφρότατο φλοί-
σο, ξεφυγούσαν τα μικρά-μικ-
ρά κυματάκια...

Πέρα, στο βάθος, κάποιος φά-
ρος με κόκκινο φως, ανάβει και
σβύνει, σαν ένα μάτι που άνοι-
γοχλεί.

“Ο ξάδελφός μου κι’ εγώ δεν
μιλούμε. Ακίνητοι, σιωπηλοί,
θαυμάζουμε το θέαμα κι’ άκουμε
το τραγούδι.

Γλυκειά βραδιά, αξέχαστη!
Πώς μου ήρθε έτσι ή ένθυμησή

της και το πανόραμά της, τώρα
που κλεισμένος στην κάμαρά μου,
μπροστά στο γραφείο μου, με το
βιβλίο στα χέρια, μελετώ ταύ-
ριανά μαθήματα;..

Ναυαγός της Κυνθίας

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΕΠΙΘΥΜΙΕΣ

*Αριθ. *Έγκρ. 98.

Μεγάλη ήταν ή επιθυμία μου
για να μάθω ποδήλατο, μολο-
νόνι ο μπιμπάς και ή μαμμά, φο-
ρούμενοι τα πεσίματα, με κάθε
τρόπο προσπαθούσαν να με απο-
τρέψουν. Κατάφερα τέλος να
τους πείσω, και μετά πολλά
έξοδα (για νούκι ποδηλάτου κτλ.),
τούμπες και στραμπουλήγματα,
κατόρθωσα επί τέλους να μάθω.

Είναι αλήθεια πως τρώγοντας
έρχεται ή όρεξις και ακόμη πιο
αλήθεια, πως κανείς, ποτέ δεν
ευχαριστήθηκε μ’ ένα πόθο πραγ-
ματοποιηθέντα, παρ’ άμέσως έσχη-
μάτισε νεώτερο. Το ίδιο έπαθα
και εγώ. Έμαθα ποδήλατο, μα
τώρα, άχ, να είχα δικό μου, άχ,
θέλω και εγώ!! Και δός του
καινούργια βάσανα, καινούργιες
γρόνιες, καινούργιες συζητήσεις.
Τώρα όμως ή άρνηση ήταν πιο
δικαιολογημένη.

“Καλά, σ’ άφήσαμε να μάθης
μα θέλεις και δικό σου, κύριε;”
“Εγώ δεν άκουγα τίποτα, και
μετά πολλά παρακάλια, ένα καλό
πρωί, βλέπω έξαφνα ένα θαυμά-
σιο ποδήλατο. Τη χαρά μου και
το τι έτραβήξει το καίμενο το
ποδήλατο, σάς άφίνω να φαντα-
σθήτε. Δεκαπέντε μέρες δεν είχα
ήσυχία με το ποδήλατο ‘ζούσα.
Σιγά-σιγά όμως άρχισα να το βα-
ρύνωμαι, και τώρα είναι πετα-
μένο σε μιά γωνιά, παραπονε-
μένο για τα χάλια του. “Αλλά
αυτό μου έβαλε μυαλό, γιατί
βλέποντας τι γρήγορα περνούν οι
παιδικές επιθυμίες, αποφάσισα
άλλοτε να είμαι υπομονητικότερος
πράγμα που και σε σάς το συ-
σταίνω, αγαπητοί μου.

Πάντα Νικητής

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

“Ενας μικρός μάγκας καννίεζε.”
—Πρόσεξε μην κάψης τα μου-
στάκια σου! του φωνάζει περ-
νώντας ένας κύριος.

—“Εννοια σας, άπαντά ο μι-
κρός—τα ξυρίζω κάθε μέρα.

Σάνδιππος

—Πώς πέρασες, Γιωργο, στην
‘Αθήνα;

—Πέρασα μόνο; Μά, καίμενε,
κάθησα κι’ ένα χρόνο!

Κορυφή του ‘Ολύμπου

—Μαμμά, κοίτα εκείνο το μά-
στορα... Μαύρη πείνα έχει ο
καίμενός!

—Γιατί; από τι τον κατάλαβες;

—Μά δε βλέπεις που τρώει
μαύρο ψωμί κι’ έλιές;

Ρωβύρος Κατακτητής

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
ΤΟΥ 206ΟΥ ΔΙΔΩΝΙΣΜΟΥ ΑΥΣΕΩΝ

Προταθέντος την 3 Δεκεμβρίου 1922
προς έσθυσιν των Λύσεων των εις τα
φύλλα της Διαπλάσεως Δεκεμβρίου 1922,
‘Ιανουαρίου και Φεβρουαρίου 1923 δη-
μοσιευθέντων 175 Πνευμ. ‘Ασκήσεων.

[ΟΙ άκολουθούντες έκαστον όνομα
τρείς αριθμοί σημαίνουν: ο πρώτος
τάς εύρεθείσας θεάσας Λύσεις, ο δεύ-
τερος τὰ Εύσημα Λύσεων, ο τρί-
τος τὰ Εύσημα ‘Επιμονής, συμφώνως
με τὸν ‘Οδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ.
Β, § 2, 5.]

ΟΙ ‘Ισοτίμοι όλων τῶν τάσεων
έχουν τὸ δικαίωμα, οί μὲν τοῦ Α’ Βρα-
βείου νὰ δημοσιεύσων τὴν εἰκόνα τῶν
ἐπὶ πληρωμῇ δρ. 35 δι’ ἑξοδα τοῦ κλισοῦ
καὶ νάγοράσων ἐντός τριμήνου τὸ
πολὺ ἀπὸ σήμερον, δηλαδὴ μέχρι τῆς
14 Σεπτεμβρίου ε. ε. (διότι κατόπιν
παραγράφεται τὸ δικαίωμα τοῦτο)
ἔνα ολονδήποτε θέλουν τόμον «Διαπλά-
σεως» τῶν ἐτῶν 1894—1923 (Β’. Παρί-
δος) μετ’ ἑκπαισιν πεντε (5) δραχμῶν.
Οἱ τοῦ Β’. Βραβείου νάγοράσων ὅμιον
τόμον μετ’ ἑκπαισιν τριῶν (3) δρ. καὶ
οἱ τοῦ Γ’. μετ’ ἑκπαισιν δύο (2) δρ.
(‘Ιδε καὶ ‘Οδηγὸν Συνδρομητοῦ, Κεφ. ε’)

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 ἐτῶν καὶ ἄνω),

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κίσα, 169, 17, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ‘Ηλεκτὸν Κύμα,
148, 15, 7.—Σπάρτακος, 146, 15, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ‘Αφελὴς Κυριο-
πούλα, 131, 14, 7.—Δοξασμένο Κορι-
τσόπουλο, 138, 14, 7.—Λανάνη, 137, 14, 7.

ΙΣΟΤΙΜΟΙ: Παπαρούνα τοῦ ‘Αγροῦ,
125, 13, 7.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Τρελλὴ Χορεύτρια, 103, 11, 5.
Κεραυνόβολος ‘Ιππότης, 85, 9, 4. Ἀδρα,
107, 11, 7. Γυναικά, 93, 10, 7. Μάγισσα,
93, 10, 7. Πειρατική Ἀδρα, 91, 10, 7.
Σουφραζέτα, 90, 9, 7.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: ‘Αστροπελέκι, 53, 6, 3.
Κισσός, 82, 9, 4. Χαλκονοπούλα, 30,
3, 2. Κυριακούσα Γαλανόλευκη, 57, 6, 4.
‘Ερμιάς τοῦ Βουντοῦ, 50, 5, 2. Χρυσὸ
Γεφύρι, 57, 6, 3. ‘Αργυρὰ Πανσέληνος,
23, 3, 1. ‘Αφροκρίνω, 38, 4, 2. Γιακάς,
29, 3, 2.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12 ἔως 15 ἐτῶν).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Παλιόσος 144, 15, 7.

ΙΣΟΤΙΜΟΙ: ‘Εμ. Μελανδρινός, 146,
15, 7. Περαστικός, 143, 15, 7. Φοῖτος,
148, 15, 7. Γουφωφιδάτης, 143, 15, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ‘Ουκλόνης Ψυχή,
130, 13, 7.—Παῖδι τοῦ Βουντοῦ, 138, 14, 7.

ΙΣΟΤΙΜΟΙ: Δικέφαλος ‘Αετός, 129,
13, 7. Ταυρολάκος, 129, 13, 7. Πέντε-
Φοῖς, 125, 13, 7. ‘Ελας, 126, 13, 7. Παῖδι
τοῦ Μέλλοντος, 124, 13, 7. Γενναῖο Ἐν-
δονάνι, 127, 13, 6. Τσουνκίδα, 128, 13, 7.
Φαλκίονος Ἀδρα, 135, 14, 6. Βαμβάκος,
124, 13, 6. Μαρία Φουτοπούλου, 125, 13, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Λευκὸς Γλάρος, 108,
11, 7.—Ρουσσά, 112, 12, 7.—Ζουλόι,
110, 11, 7.

ΙΣΟΤΙΜΟΙ: ‘Επτανήσιος Ριζοπά-
σης, 105, 11, 6. Μόνικα, 117, 12, 6. Τη-
λαυγὴς Φάρος, 109, 11, 6. Γ. Σ. Μπότης,
113, 12, 6.

ΕΠΑΙΝΟΣ: ‘Αννίβας, 95, 10, 7. Τι-
γορς, 94, 10, 5. Σιμόνι, 102, 11, 7. ‘Ησος
τῶν Λασών, 97, 10, 7. Δ. Α. Θεοφανίδης,
72, 8, 6. ‘Αλεξανδρινὸν Διαβολάκι, 82,
9, 4. Πανταγύρι Παρόν, 91, 10, 7. Μικ.
Καραλάκης, 71, 8, 6. Κόρη τοῦ Μωαῖδι,
71, 8, 5. Νικήτας Β. Καταρός, 92, 10, 5.
Πυροβολάντι, 93, 10, 7. ‘Ανδρὸς τῆς
Δειβαθούς, 87, 9, 5. ‘Αττίς, 85, 9, 6.
‘Ησάιστος, 104, 11, 7. Καίτη Γ. Πα-
πανδρέου, 80, 8, 6. Αἶνος, 79, 8, 7. Δο-
ξαμένη Φουσανέλλα, 93, 10, 7. Φέ-
ρελκίς, 86, 9, 7. Ε. Τερόπουλος, 80,
8, 5. Χ. Φωτεινός, 82, 9, 7. Καπετάν
Καραμπέρης, 98, 10, 7.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Βελλώτης, 11, 3, 1.
Τρελλὴ Χορεύτρια, 69, 7, 7. Ἀδρὸν Ν.
Βασίλειον, 16, 2, 1. Ν. Βενετανόπουλος,
18, 2, 1. ‘Ιον τοῦ ‘Αγροῦ, 6, 1, 1. Κόρης
τῆς Σφαιρίας, 10, 1, 2. Μικρὴ Χωροτο-
πούλα, 21, 3, 2. Γαλὴ τῆς ‘Αγρίας,
42, 5, 4. ‘Ελευθέριος Οὐράς, 26, 3, 2.
Τρελλὴ Πεταλούδα, 7, 1, 2. Μαυροθα-
λασσάκης, 28, 3, 7. Μινιόν, 41, 5, 4.
Σκάνδαλον, 53, 6, 5. Κωνσταντῖνος Κρη-
νίτης, 14, 2, 4. Φρέδος, 17, 2, 1. Σπυρ-

ναῖος Μάρτυς, 62, 7, 5. Θεωρητὸν ‘Α-
βέωφ, 18, 2, 1. ‘Αδάμας, 16, 2, 1. Βα-
σιλεὺς ‘Αδάμας, 40, 4, 2. Γιαπωνέζος 41,
5, 2. ‘Εφρηβος Κυθρών, 84, 4, 2. Φλό-
ρα Δ. Παλαιόγου, 42, 5, 2. Εὐμετά-
βλητος, 5, 1, 1. ‘Ανέλιστη Χαρά, 14,
2, 5. Καρυοφύλλι τοῦ 21, 9, 1, 1. Φωτιά,
60, 6, 7. Καμένη Σμύρνη, 31, 4, 2.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (12 ἐτῶν καὶ κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σαντιά Κορρατο-
πούλα, 128, 13, 7.

ΙΣΟΤΙΜΟΙ: Κύμα τοῦ Αἰγαίου, 154,
16, 7. Π. Μαρτούλης, 115, 12, 7. Μι-
κρούλης, 107, 11, 6.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σανθὴ Πεταλούδα,
104, 11, 6.—Φουρ-Φουρ 104, 11, 7.

ΙΣΟΤΙΜΟΙ: ‘Αγὰς ‘Αξιώτης, 102,
11, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δὸν Κολοκυνθόπουλος,
82, 9, 6. Μουτσογούρα, 70, 7, 4.—Για-
μυμρίκος, 70, 7, 7.

ΕΠΑΙΝΟΣ: ‘Ιωνία, 66, 7, 5. Ροδοδάκτυ-
λος ‘Ηώς, 63, 7, 7. ‘Ολύμπιος Ζεύς,
65, 7, 6.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Σμάρτιος, 8, 1, 1.
Αὐτοκράτειρα, 17, 2, 1. Μικρὰ ‘Ασιανή,
23, 3, 3. Π. Ι. Κόπιστας, 22, 3, 6. Ἀδρὸν
Θεοῦ, 2, 1, 1. Θεὸς τῆς ‘Αγάπης, 17,
2, 1. Δ. Χατζὴ Μάρκου, 28, 3, 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ‘ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

‘Αθῆναι, 38 Εὐρεπίδων
τὴν 16 ‘Ιουνίου 1924

ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΟΝ: Γράμματα με
ἀναγκρὲς γραμματόσημο, πού πρέ-
πει νὰ πληρώσω γιὰ νὰ τὰ παρα-
λάβω, τὰ ἐπιστρέφω στὸ Ταχυδρο-
μεῖον ὡς ἀπαράδεκτα καὶ μὴ μὲν-
ῶν ἐκτὶ γιὰ πάντα. Αὐτὸ νὰ τὸ ἐξ-
ερουν ὅλοι, γιὰ νὰ ζυγίζουν καλὰ τὰ
γράμμάτὰ τους καὶ νὰ βάζουν τὸ
γραμματόσημο πού χρειάζεται.

Τὰ ποτελέσματα τῶν Διαγωνισμῶν
ἐδημοσιεύθησαν σχεδὸν ὅλα. Γρή-
γορα θὰ δημοσιευσθῶν καὶ τὰ ἐπί-
λοιπα. Κι’ ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο φύλλο
θαρχίσω μὰ σιερά νέων Διαγωνι-
σμῶν, Μικρῶν καὶ Μεγάλων, γιὰ
νάχτες ἀσχολία τώρα τὸ καλοκαίρι.
‘Ετσι θὰ κάνω στὸ ἐξῆς: τοὺς
ἐκτάκτους Διαγωνισμοὺς θὰ τοὺς
ἀφίνω γι’ αὐτοὺς τοὺς μῆνες πού
παύουν τὰ μαθήματα· τὸν ἄλλο
χρόνο θὰ γίνωνται μόνο οἱ τακτικοί.

Με μεγάλη χαρὰ ἀναγγέλλω ὅτι
ὁ ἀγαπητὸς μου συνεργάτης κ.
Μιχ. Α. Στασινοπούλος ἔδωσ’ ἐφε-
τάσεις στὴ Νομικὴ Σχολὴ καὶ πήρε
τὸ δίπλωμα του. ‘Ετσι θὰ εἶναι
παλὶ ἐλευθέρως νὰ εἶς γράφει τὰ
ῶρατα τοῦ ἐκείνου διηγήματα καὶ
ποιήματα, πού κάμποσο καιρὸ, με-
τὴ μελέτῃ τῶν θεμάτων, τὰ εἶς
ἀφήσεις.

‘Εχεις δικίω, Τριανταφυλλένια.

“Αργησα πολὺ νὰ ἐκτελέσω κενες
τις παραγγελίες σου. ‘Αλλὰ πρέπει
νὰ εἶσαι βέβαια πὺς αὐτὸ δὲν ἔγινε
γι’ ἄλλο λόγο παρ’ ἀπὸ τὸ πλῆ-
θος τῶν παραγγελιῶν πού λαβαίνω
τὴν Πρωτοχρονιά καὶ πού πολλές
ἀναγκάζομαι νὰ τις ἀναβάλλω. “Η
παρατήρησή σου σωστὴ κι’ ἔξυπνη.
Ναι, ὅλα τὰ παιδάκια προσέρουν
μαμμά. Καὶ γι’ αὐτὸ ἀκόμα ἡ
λέξη πρέπει νὰ γράφεται μετ’ ὁμο-
μῆ. “Ελαβα καὶ τὴν ἀνανέωση τοῦ
ἀβελφοῦ σου, πού τρίτου ἀπὸ τὸ
σπίτι σας πού παίρνει Διάπλασι χω-
ριστά. Γιατί, καθὼς λές, σ’ ἔνα
σπίτι πού πολλά ἀδελφάκια κατγι-
νόνται με μένα, καθένα πρέπει νὰ ἔχῃ
τὸ φύλλο τὸ δικό του.—“Ε, τὰ
σπίτια τοῦλάχιστο πού μποροῦν, ἄς
τὸ κάνουν.

“Η Σμίλη τοῦ Φειδοῦ μου γρά-
ζει ἀπὸ τὴ Ζαγορά, κατενθουσια-
ζάντι με τὴν ὥραία τῆς φύση.
“Ακούστε λίγη περιγραφή: “Ὁλη
ἡ δυτικὴ πλευρὰ τοῦ Πηλίου εἶναι
σκαπασμένη με πρασιναῖα καὶ λου-
λούδια, ὅπου χιλιάδες μέλισσες δομ-
εῖν, ἐνὼ ἡ ἀνατολικὴ εἶναι ὅλο
ἔντρα. Τώρα πού σοῦ γράφω, εἶ-
μαι στὸν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ μας,
κάτω ἀπ’ τὰ πλατάνια. Τὶ ἡσυχία
ἐκσιλεύει γύρω μου! Μὲς’ στὸ δέν-
τρο πού με σιαρίζει, ἐν’ ἀηδὼν κα-
λίζει τόσο γλυκά, πού μου ἔρχε-
ται ὕπνος. Μπροστά μου ἐκτείνεται
τὸ Αἶγατο, δεξιὰ βλέπω τὴς Σπορά-
δες κι’ ἀριστερὰ τὴν Χαλκιδικὴ μετ’
τὸν ‘Αθωνα. Τὶ ὥραία πού εἶναι ἡ
Ζαγορά! Καὶ δὲν ἀπέχει ἀπὸ τὴ
θάλασσα παρὰ μισὴ ὥρα...

“Ενα σοβαρὸ τυπογραφικὸ λάθος
ἔγινε στὴν προηγούμενη ‘Επιστολή
τοῦ κ. Φαίδωνος. ‘Εκστὶ πού λέει
ὅτι τὰ κορίτσια δὲν πρέπει νὰ θυ-
μώσουν με τὸν ἀναγραμματισμὸ
τοῦ mulier, τὸν «λίγω κολλακτικὸ
γιὰ τὸ φίλο τους»,—ποῦ φίλο;—
θέλει ἀπλούστατα «γιὰ τὸ φύλο
τους», δηλαδὴ τὸ γυναικεῖο φύλο.
“Ας εἶναι ὅμως, πιστεύω νὰ τὸ κα-
τάλαβετε, γιατί ἀλλοιῶτικα δὲν
εἶχε νόημα.

Στὴς Μεταμορφώσεις, Κόκκινος
Κρίνε, ἡ μιά λέξη πρόέρχεται ἀπὸ
τὴν ἄλλη εἰτε διὰ τῆς ἀλλαγῆς
ἐνὸς μόνου γραμματος, εἰτε διὰ
τῆς μεταθέσεως τοῦ τόνου. “Η ὁρ-
θογραφία τηρεῖται ἀσπληρά. Μόνον
ἔτσι εἶναι διὰ ὁμοία γράμματα
(ζυὸ λάμβδα π: χ:) μπορεί νὰ θεω-
ρηθῶν ὅτι εἶναι κι’ ὁ ἄλλος νὰ γίνῃ
ἀμέσως ὅλος ‘Ακόμα, σ’ ἐξαιρετικὰς
περιστάσεσι, μιά λέξη μπορεί νὰ
προέλθῃ ἀπὸ τὴν ἄλλη καὶ δι’ ἀνα-
γραμματισμοῦ: ὁ χόλος π: χ: νὰ
γίνῃ ἀμέσως ὅλος. Αὐτὸ ὅμως τὸ
ἀποφεύγομε ὅσο μπορούμε. Σύμ-
φωνα λοιπὸν με τὰνωτέρω, ἄς πα-
ρουμε τώρα μὲ λέξιν κι’ ἄς ἰδοῦμε
μαρκεῖς μεταμορφώσεως τῆς. ‘Ιδοῦ:
φόρος, φάρος, λάρος, λῶρος,
χῶρος, Μῶρος, μέρος, θέρος,
γέρος, γερός, ἐσρός, ἐσῶς, ἐσῶ,
νερά, νεαρά κτλ. κτλ. ‘Ετσι ζη-
τοῦμε, με ὥρισμένο ἀριθμὸ μετα-
μορφώσεων, ὁ γέρος νὰ γίνῃ γέος,
ἡ ἡμέρα νὰ γίνῃ νῆς, ὁ ἄγριος
νὰ γίνῃ ἡμέρος καὶ καθεξῆς.

Τώρα ἐνόησα, Πεδιμένη ‘Αρι-
στείδι. Λοιπὸν ὅχι, καμμιὰ ὑπο-
χρέωση δὲν ἔχει ὁ συγγραφεὺς νὰ
παραδῶσθ τὸ ἔργο του στὸν ἐκδότη
δακτυλογραφημένο. ‘Αλλὰ καὶ νὰ
εἶχε, πάλι δὲν θάταν ὑποχρεωμένος
νὰ ἔξερῃ δακτυλογραφία, γιατί ὑπάρ-
χουν καταστήματα ἐπιτηδεῖς πού
δακτυλογραφοῦν ὠραιότατα χειρό-
γραφα γιὰ τὸ τυπογραφεῖο ἡ γιὰ
τὸ θέατρο. Γιὰ τὸ ἄλλο, κρίνεις
πολὺ σωστά: πρέπει νὰ μιλήσῃς ἡ
φυγὴ σου καὶ τότε μόνο μπορείς
νὰ πῆς ὅτι εἶναι καλὸ ἔνα ἔργο ἡ
ἐκὰς ἡθοποιός. “Ὅσο γιὰ τίς δύο
καλλιτεχνίδιας πού συγκρίνεις, ἐμεῖς
ἐδῶ στὰς ‘Αθήνας θαυμάζουμε καὶ
τίς δύο καὶ τίς ἔχομε γιὰ μεγάλες
στὸ εἶδος τους.

Σὰ συχαίρω, Φιλελεύθερε ‘Α-
θλητά, πού στοὺς ‘Αθλητικοὺς
‘Αγῶνες ἐγγίχες «πολυνίκης» καὶ
πῆρες ὡς ἐπαθλο ἔνα ὠραῖο ἐπάρ-
γορο καλαμέρι. Καὶ ‘Ολυμπιονίκης
λοιπὸν μεθαύριο, σοῦ εὐχομαι με-
τὴν καρδιά μου! Εἶναι ἀξέπαινη
ἡ νεολαία τοῦ τόπου σου πού δρι-
σκεται ὅλο σὲ κίνηση καὶ δείχνει
τόση ζωή. Καὶ βέβαια πού ὅλ’
αὐτὰ εἶναι διασκεδαστικά, ἡθικά
καὶ βραία!

“Απόγονε τοῦ Πύρρου, αἱ λύ-
σεις σου λαμβάνονται τακτικά.
“Ὅσο γιὰ τὴν Συλλογὴ σου, δὲν μπο-
ρῶ νὰ σοῦ πῶ ἀκόμα τί εἶναι. Θὰ
τὸ ἰδῆς σ’ ‘Αποτελέσματα τοῦ Δια-
γωνισμοῦ. “Ὅτι κι’ ἂν εἶναι ὅμως
αὐτὴ ἡ πρώτη, ἐδῶ νὰ καταγίγεται,
νὰ κίμης καὶ δευτέρη, καὶ τρίτη-
Σιγά-σιγά ἀποκτὰ κανεὶς τὴν πείρα
καὶ τὴ δεξιότητα σ’ αὐτὸ τὸ εἶδος,
— ὅπως δὲ σὲ ὅλα. Καὶ γι’ αὐτὸ
δὲν πρέπει νὰ περιμένη μεγάλες
ἐπιτυχίες ἀπ’ τὴν ἀρχή.

Μοῦ ἄρεσεν, Ροδοδάφνη, κι’ οἱ
δύο περιγραφές πού μοῦ ἔστειλες.
Σὲ συχαίρω καὶ σένα γιὰ τὸ
“Επαθλο τοῦ πολυνίκου, με πρῶτο
βραβεῖο στὸ ἀπλοῦν ἄλλα μετὰ
φορὰς (καὶ τί θαυμαστὴ ἐπίδοση,
ὅμ, 871) καὶ με πρώτη νίκη στὸ
τριπλὸν κτλ. “Ω, ναί, χαίρω
πολὺ ὅταν νικῶν καὶ σὲ τέτοιους
‘Αγῶνες τὰ Διαπλάσπουλα. ‘Εχουν
κι’ οἱ σωματικοὶ τὴν ἀξία τους
ὅπως κι’ οἱ πνευματικοί. Καὶ
τὰ δύο μαζί κάνουν τὴν πρόοδο
καὶ φέρνουν στὴν ἀκμή.

Κόντε-Ρεπανάκη, κι’ αὐτὸ τὸ
γράμμα σου, καὶ τὸ ἄλλο, ὁ κ.
Φαίδων τὰ διάβασε με μεγάλη
προσοχὴ κι’ ὅχι, ὅπως νομίζεις,
με ματιὰ

Τὸ πρῶτιστον καθήκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἐγκαίρως ἀνάνεσις τῆς συνδρομῆς του.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 215ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 21 Αὐγούστου.]

420. Λογοπαικτικὸς Δεξιόγραφος

Μὲ λιγάκι μόνον ἄμμο
Ποῦ τὸν χώνεις ἐδεκεῖ,
Χτίξεις εὐκόλα μιὰ πόλη
Σὲ μιὰ νῆσο ἱστορικὴ.
* Ἀσπρος Ἀράρης

421. Συλλαβόγραφος

Μιά νότα βάζεις
Κοντὰ σὲ μέλος
Καὶ κτητικὴ,
Καὶ πόλη βγάζεις
Μ' αὐτὰ σὺ τέλος
* Ἑλληνικὴ.

* Ἡλιοτρόπιον

422. Στοιχειόγραφος

Κάποιον μικρὸ-μικρὸ πουλὶ
* Ἐνα στοιχεῖο του χάνει
Κοὶ γιὰ τὰ μάτια γιαιτρικό,
(Μὰ μὲ δυὸ λάμβδα,) κάνει,
* Δόκιμος Ἀργαῖον

423. Ἀναγραμματισμός

* Ἀν ἀνάποδα νησι
Τοῦ Αἰγαίου διαβάσης,
Τῇ γενιᾷ σου στή στιγμή
Θα μᾶς παρουσιάσης.
Πέντε-Φῶς

424. Κῶβος

* * * * *
Εἰς τὸ πρό
* * * * *
σθιον τετρά-
* * * * *
γωνον: ἄνω,
* * * * *
φιλέλλην ποι-
* * * * *
ητῆς* κάτω,
* * * * *
τροφή ζῶων
* * * * *
δεξιὰ, ἀνθρω-
* * * * *
πάρων* ὀρι-
στερά, πόλις τῆς Ἑλλάδος. Εἰς
τὸ ὀπίσθιον τετράγωνον: ἄνω,
νῆσος τοῦ Αἰγαίου κάτω, βασι-
λεὺς τῆς Βαβυλώνης δεξιὰ, με-
τεωρολογικὸν φαινόμενον* ὀρι-
στερά, αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης.
Εἰς τὰς διαγωνίους: δεξιὰ ἄνω,
πλοῖον* κάτω, ἐπίθετον* ἄριστερά
ἄνω, Γάλλος μυθιστοριογράφος*
κάτω, ἐβραϊκὴ ἀκρόπολις.
Ἑλλάδα

425-429. Διπλοῦν Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο οἰωνδῆποτε
γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι
λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε
τοῦ αὐτοῦ, ἀλλὰ δις εἰς ἑκάστην
λέξιν ἐπαναλαμβάνομένου, νὰ σχη-
ματισθῶν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ
ἄλλαι τόσαι λέξεις:
* Ἀρατος, Κίνα, ἐμάδῃσα, βαστῶ,
ἄρτος.

Εὐάγγ. Ι. Μπασιάνος

430. Μαγικὴ εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος

* Ὅχι, Μπέμπη, ρακὶ καὶ
οὖζο δὲν κάνει νὰ πιῇς.
* Ἀλλά;
* Μόνον αὐτὸ πού σου εἶπα.
* Ἀμάραντος Κρίνος

431. Μεσοστιχίς

Τὰ μεσοῖα γράμματα τῶν κά-
τωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτε-
λοῦν Αὐτοκράτειραν τοῦ Βυζαν-
τίου:

1, Βασίλισσα τῶν Ἀθηνῶν 2,

Βασιλεὺς τῆς Κορίνθου 3, Ἀρ-
χαῖος κωμῳδός 4, Μέρος τῆς ἐν-
δυμασίας 5, Στρατηγὸς τοῦ Μ.
Ἀλεξάνδρου 6, Πατὴρ δημοικοῦ
ἥρωος 7, Κάλυμμα τῆς κεφαλῆς.
Κ. Α. Χοντρογιάννης

432. Φωνηεντόλιπον

* -τμ-τμ-δν-χ-κ-χρ-στν-
π-τν-χ

Υψηλῆς Ἀετὸς

433. Γρίφος

χα χα χα χα
χα χα χα χα ΖΩ ΤΗ
χα χα χα χα ΒΑ ΠΛΑ
χα χα χα χα
χα χα χα χα
Δύλια

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς.

434. Ἑλληνογαλλικὸν Παίγνιον
Προφέροντες γρήγορα μαζὶ
τρία Γαλλικὰ γράμματα, ἀκούετε
κοινότατον γυναικεῖον ὄνομα ἑλ-
ληνικόν. Τὰ ἴδια τρία γράμματα,
γραφόμενα κατ' ἄλλην τάξιν, σχη-
ματίζουν γαλλιστὶ μέγαν ποταμόν.
Χωλὸς Διάβολος

435. Rebus

Chaviro, rotentacha, chamipira-
taro, robulapatacha, chala-
charo.

Πίστις-Πατερίς

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 15

196. Ἀριστοτέλης (* Ἀρης, τὸ
Τέλης.)—197. Μάτι (μά, τί;)—
198. Δέρος-Θέρος.—199. Ὁ κρί-
νος, ἡ κοήνη, τὸ κρίνον.
200. ΚΙΚΕΡΩΝ 201-202. 1,
ΙΚΑΡΙΑ * Ἥδη (* Ἰδη.)
ΚΑΚΩΣ 2, Τὰ πέταλα.
ΕΡΩΣ 203. Τσα-
ΡΙΣ καλί. (ΝΙΤΣΑ
ΩΑ ΚΑΛΛΙΟΤΗ.)
Ν 204. ΔΙΑ-
ΠΛΑΣΙΣ (Διογένης, Σκιάθος,
πολλὴ ΠΛΑΣίασμος, Ἀνάχασις.)
—205. Ὅσα δὲ φτάν' ἡ ἄλεπου
τὰ κάνει κρεμαστάρια.—206. Μὴ
ρίχνεις ἀλάτι σὲ ξένο φαί. (μὴ ρίχν,
εἰς ἀλλὰ τί, σὲ ξε νοφ, αἱ.)—207
—209. 1. Ἀῦλο Δάκρυ (à, ile,
ode, àcre, y.) 2. Ἐρωστὶς τοῦ
Ἑλληνισμοῦ. (et, noce hisse, toux,
elle, y, Nice, moue) 3. Σκόρ-
πια Φύλλα (s, corps, pie, à, fil, a.)

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879-1893)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς
ἑξή: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος,
19ος, καὶ 20ος. Ἐκαστος τόμος
δρ. 15, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελ-
λόμενος δραχ. 16 διὰ τὸ Ἐσωτε-
ρικὸν καὶ δραχ. 20 διὰ τὸ Ἐξω-
τερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894-1923)
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 30 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστος τόμος
ἀρραφος, δρ. 47 καὶ ραμμένος
δρ. 50. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκά-
στου τόμου προσθετέα εἰς τὰς
ἄνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν
δραχ. 2 ὁ ἄρραφος καὶ δρ. 5 ὁ
ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν
δρ. 12,—εἴτε ἄρραφος, εἴτε ραμ-
μένος.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ
δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των
διεῦθυνσιν εἰς τοὺς Γραφεῖον μας,
ἀποστέλλοντας καὶ δραχ. 2,50 διὰ
τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταβίτσας.
* Ἄλλως δὲν εὐθυνομέθα διὰ τὴν
ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ
ἀπλὰ στοιχεῖα δρ. 4, τὸ ἐλάχιστον τί-
μημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 40
λεπτά ἡ λέξις, μὲ πλῆγν δὲ στοιχεῖα
λεπ. 50 καὶ μὲ κεφαλαία λεπ. 70
* Ὁ χωριστὸς στίχος δραχμὰς 2.
* Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΔ'-829)

ΖΕΡΜΑΙΝ, μ' ὅλο πού δὲ μὲ λένε Ἑλέ-
νη, εὐχαριστῶ θερμὰ γιὰ τὸ μου-
κετό σου.

(ΚΔ'-830)

Στὴν ἀδερφικὴν ἐνὸς ΣΥΝΤΡΟΦΟΥ
πρόσκληση, ΠΑΝΕ ΧΕΙΜΑΡΡΙΩΤΗ, κι'
οἱ πιο βαριεὲς παρμεροῦν ἀσχυλες.
ΡΙΤΑ (Στέλνωντας).

(ΚΔ'-831)

Διαπλάσσοι, ἀνταλλάσσουμε τε-
τραδιάκι; Μιράντα, Νεφέλη, Ἀρ-
φελή Κυριοπούλα, Πονεμένο Χαμόγελο,
Ἀλεξάνδρινό Διαβολάκι, Ἀραπιά, Φι-
λῆρα, Μίρα, περιμένο. Γραφεῖο: Σ.
Π. Σ.—Ρ. Β. 78, Nicosia Cyprus.
ΣΚΟΠΑΣ

(ΚΔ'-832)

Ἡρώδη Φέσα, ἔστειλα ἑπιστολήν
στὴν εἰς νέα διεύθυνση.—ΣΚΟΠΑΣ

(ΚΔ'-833)

Ἀνταλλάσσω Μ. Μ. μὲ ὅλα τὰ Διαπλά-
σσοῦλα. Δίσις: Σ. Γ. Σ.—Ρ. Β.
78, Λευκωσίαν Κύπρου.—ΜΑΝΔΡΟΣΚΥΛΟ

(ΚΔ'-834)

Τίσις, Λεμονίδου, δὲν συγχαίρεται
τον Υἱὸ τῆς Σελήνης γιὰ τίς φαν-
τασιεῖς του ἀνακαλύψεις;—Υἱὲ τῆς
Σελήνης, τί σὲ ἐνδιαφέρει ἂν πη-
γούμεν στὸν Ρίτι; Ἄν μᾶς ἐξυγής, φη-
νέρωσέ μας.

ΔΡΟΣΕΡΟΣ ΖΕΦΥΡΟΣ, ΓΥΛΛΟΣ

(ΚΔ'-835)

Σιερωτόζικο Χανουμάκι, ἔνα μέσο
ὑπάρχει σκληρότατο: τρώγε λιγώ-
τερο. Ἱερα Ἡμέρα, τί ἐννοεῖς; Παγκό-
σμιο Ὀνειρο τὴν ἐπυλεῖς.

ΜΑΓΚΙΣ, ΑΛΑΝΗΣ

(ΚΔ'-836)

Διγενὴ Ἀκρίτα, νὰ πῶ πὺς εἶσαι ὁ
Λ.....;

(ΚΔ'-837)

Ἐνεκα μακρὰς ἀπομακρόνσεως ἐκ τοῦ
Διαπλάσσοῦ ἐληνομένην ν' ἀν-
ταποδώσω μερικὰ Μ. Μ. Σὰς παρακαλῶ
νὰ μοῦ ἰπενδυμίστεις Μάγισσα, ἔστειλα;
ἀλληλογραφεῖς; Δέχομαι Μ. Μ.

ΦΡΑΣΚΟΥΤΑ

(ΚΔ'-838)

Χιόνι, ἔστειλα. Κερσική, ἀνταλλάσ-
σουμε Μ. Μ.; περιμένο* χαίρετι-
σμούς στη Χρυσούλα.

ΑΛΚΗΣΙΣ

(ΚΔ'-839)

Ὁψ! ἔστη! Πετῶ τὰ ἐπαινώφρια
τοῦ Νεαροῦ Ἰππότη—Μ. Κραλ-
λῆς καὶ τοῦ Υἱοῦ τῆς Σελήνης—Ι. Ζή-
κας.

(ΚΔ'-840)

ΣΙΔΗΡΑ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ
—Ὑμνοὶ ἰδρυθεῖς στὴν Ἑλλάδα,
ἔχον ὡς σκοπὸν τὴν πνευματικὴν
μόρφωσιν τῶν μελῶν διὰ διαγωνισμῶν,
διαλέξεων, ἐκδρομῶν, βιβλιοθηκῆς καὶ
ἄλλων διαφόρων μέσων, καὶ τὴν διά-
δοσιν τῆς Διαπλάσεως. Γενόμενων ἀρ-
χαῖστῶν ἐξελέξεων: Πρόεδρος: Δημ.
Γουλανδῆς, Ἀντιπρόεδρος: Ἀχιλ.
Γεωργαντῆς, Γραμματεὺς: Κωνστ. Καν-
σταντινίδης, Ἱεροδουλοπούλου: Ἀθαν.
Κέντρες, Ὑπουργὸς Ἐσωτερικῶν: Ἀ-
χιλ. Γεωργαντῆς, Ὑπουργὸς Καλῶν
Τεχνῶν: Ἰωάν. Βουλγαρίδης, Ὑπουργὸς
Ἀντιπροσωπειῶν: Πάρις Κλωνά-
ριδης, Ὑπουργὸς Δημοφιλοματίας: Στεφ.
Παπατοῦανης, Ὑπουργὸς Σε-
σπαθόματος: Κ. Κλωνάριδης, Ὑπουρ-
γὸς Οἰκονομικῶν: Ἀχιλ. Γεωργαντῆς.
Σπειράτε διὰ τὰς κενὰς θέσεις. Ζη-
τοῦνται ἀντιπρόσωποι καὶ μέλη. Δίσις:
Ἀχιλ. Γεωργαντῆς, Ιατροῦ, Κηφισιά.

(ΚΔ'-841)

Παχαλία, Ζακίνα, εὐχαριστῶς στέλ-
λουμε. Ἀλκήσις, Μανεδονοπούλα,
Ὀλέμπις, Τεμπέλα, Αἴγλη, ἀνταλλάσ-
σουμε Μ. Μ. Ἀπανθήσατε.—Ἀνθι-
σμένη Παχαλία, Ἀρσοσταλίδας.

(ΚΔ'-842)

ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ, ἀσφαλὼς θὰ ὀνειρεύεσαι!
Καὶ γι' ἀπόδειξις (Σημειώσεις Δια-
πλάσεως: Βεβαίω ὅτι τὸ Παγκόσμιο
Ὀνειρο δὲν εἶναι ὁ Τσάλλης).

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΝΕΙΡΟ

(ΚΔ'-843)

—ΚΥΚΛΩΨ—
Νέα Διεύθυνσις: Δημήτριον Λαροῦ-
φα, Καλαμίου 16, Ἀθήναι.

(ΚΔ'-844)

Χειμαριώτη, ἔστειλα ἀπάντησι διαγ-
ωνισμοῦ. Μούσα, καλὴν ἀνταμῶσιν
τὸ Σεπτέμβριον.

(ΚΔ'-845)

Ἑλλάδα, Ἑλλάδα τοῦ Βύρωνος, θεμιὰ
εὐχαριστῶ.—Γῶγο Ἀστέρη, Τριαν-
ταφυλλένιο Μπουκετάκι, ἔστειλα περιμένο
δικό σας.—Φουτοριεστή, θὰ τὰ κατα-
φέρουμε στὴν Ἀλγέβρα; τί λές;
ΠΟΥΛΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΓΙΓΔΟΣ

(ΚΔ'-846)

Ἀνταλλάσσω γραμματόσημα. Δίσις:
Νίκων Καλλιπλῆν (τοῦ Δικηγόρου),
Μυτιλήνην. Στείλατε ὅλοι.

(ΚΔ'-847)

Διεύθυνσις ΡΟΖΙΑΝΤΑΣ: Ἀντὶ ἐκείνης
τοῦ ἐδημοσιεύθῃ στίς ΚΔ'-796
καὶ ΚΔ'-798 ἀγγέλεις νὰ γράφεται ἡ
ἐξῆς: Sonia Zaccuff pour Rosilda, Pa-
peterie Papadakis, Le Pirée (Grèce).

(ΚΔ'-848)

Μιχὲ Πανίστα, ἡ (ΚΔ'-752) ἀγγε-
λία σου μὲ ἐδίει πὺς εἶσαι...
ἔξυπνος. ΤΙΑΚΠΙΝΑ, τί θὰ δωρ. σουμε
στὸν κύριο;

(ΚΔ'-849)

Μετὰ ἐξάμηνον ἀποχθὼν μου ἐκ τῆς
Διαπλάσεως, δηλώνω ὅτι ἐνασχολῶ
τὴν ἀλληλογραφίαν καὶ ἀνταλλαγὴν
Μ. Μ. καὶ c. p. Ὅσοι ἀπὸ τοὺς παλη-
γὺς μου φίλους θέλουν νὰ ἐξακολουθῶ-
σιν τὴν ἀλληλογραφίαν μὲ ἀς γρά-
ψουν: Ἀχιλ. Γεωργαντῆς (Ιατροῦ), Κυ-
φισιάν.—Τριανταφυλλένιο Μπουκετάκι,
ἡ ἀδελφὴ σου τί κάνει; ὁ Καρχαριὰς
πετᾷ;

(ΚΔ'-850)

GIUGLIO, στὸ παρελθὸν καὶ στὸ χαρι-
κῆρα μου καλὴ ἐκαμ. σὶ το μελὸν
ὁμοῦ ἔπρεσες ἐξώ.—Ἀρσένιο Εὐδωνάκι,
μὲ μπεριπέδες, οὐτε ἀλληλογραφεῖς, οὐτε
Μ. Μ. ἀνταλλάσσω.

ΜΠΑΓΙΑΝΤΕΡΑ

(ΚΔ'-851)

Φρασκοῦτα, τὸ ξέρεις πὺς καὶ ἡ
ὑπομονὴ ἔχει ὄρα;—Καταμελίτα

(ΚΔ'-852)

Υμὲς Κερωνῶν, τὰ παγωτὰ πού γευ-
ματίζεις στὸν Κατοῦλη τὰ φρεσὰς
νὰ κρυφώνουν; Ὅχι;—Μάγισσα, γιὰ
σοῦ.

(ΚΔ'-853)

Μιχὲ, δέχομαι ἄλλα Δίσις;
Πανούρη, Ὀδυσεὺς, ἔστειλα.

ΚΥΚΛΙΑ

(ΚΔ'-854)

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ ἀπευθείας.
Δίσις: Ἐλευθέριον Ρουσσοῦ, Λεωφόρος Βασιλίσσης Ὀλγας 117, Θεσ-
σαλονίκη.

(ΚΔ'-855)

Μαθητὴς Ἐρωστὶς. Ἐβάρβαρον 91
ἁπαντήσεις. Ἐβάρβαρον 97
Σαντοῦσα, 2) Ἰερὸν τῆς Εὐφροσύνης,
3) Ἀετοκόλο. Ἐβανίος: Σμυρνή,
Γῶγος Ἀστέρης, Ἰδιανός. Λοιποὶ
εὐχαριστοῦμαι.

(ΚΔ'-856)

Προκηρύσσω Διαγωνισμὸν Γραμματο-
σημῶν (Προτιμῶνται Βύρωνος).
Βεβαίω δ' ἐκθέσται. Προθεσμία 2 μῆ-
νων. Δίσις: Μαθητὴς Ἐρωστὶς.
Διέξοδος

(ΚΔ'-857)

Φεύγων γιὰ τὴν ἐξοχή, παῦθ τὴν
ἀλληλογραφίαν, εὐχαριστώντας διὰ
τὰ Διαπλάσσοῦλα πού μοῦ χάρισα
μερικὰς στιγμὰς χαρὰς μὲ μὰ τους
καρτοῦλα.

ΝΑΥΤΟΠΛΙΣ ΤΗΣ ΔΟΣΗΣ

(ΚΔ'-858)

Παρατείνω διαγωνισμὸν μου μέχρι
15 Σεπτεμβρίου. Δίσις: (ΚΔ'-813.)
Στείλατε.

Καμπιτοῦλου